

slagene bleve af Folketinget modtagne med saa stor Iver, at de i Løbet af et Par Maaneder bleve sendte til Landstinget. Landstinget gjorde i den første Samling slet intet ved dem. I de næste to Aar behandledes de der, men det kom ikke til nogen Forhandling med Folketinget. Og endelig det sidste, det fjerde Aar forkastedes disse Lovforslag af Landstinget, fordi Folketinget havde forkastet Brændevinsloven. Derefter, og navnlig under Henviisning til, at Brændevinsloven var bleven forkastet af Folketinget, dannedes der saa den ny Regering. Det blev den Gang sagt, at et Folketing, der ikke vilde have en Brændevinslov, var umuligt, og at et Parti som det, der havde Flertal i Folketinget, og havde nægtet Brændevinsloven, slet ikke kunde regere. Det var os da klart, at hvis det skulde kunne ventes at faa en nyttig Forhandling i den nu paabegyndte Samling om Skatte-reformen, kunde Sagen ikke overlades til den ny Regerings Initiativ, men Folketinget maatte selv tage den i sin Haand. Man kunde ikke vente sig noget af det Arbejde, som den ny Regering mulig vilde foretage, der forelaa intet, som berettigede til at antage, at den kunde fremsætte noget, som Folketinget kunde slutte sig til, og Ministeriets almindelige politiske Karakter var jo endnu mindre egnet til at indgyde Folketinget andet end Mistillid. Altsaa, der blev nedsat en parlamentarisk Kommission. Det forekommer mig nu, at hvis den ny Regering for sin Part havde haft noget stærkt Ønske om at faa et praktisk Udbytte ud af den forløbne Sommers Overvejelser, saa havde det ikke ligget fjærnt, at Regeringen havde søgt Samarbejde med Kommissionen. Den var i det sjældent heldige Tilfælde, at 15 Folketingsmænd, efter at have tilbragt 6 Vintermaaneder med at forgifte deres Helbred i denne Pesthule, vare villige til at tilbringe yderligere 6 Sommermaaneder med at sidde og slide med at lave Lovforslag, en Opoffrelse, som det ikke kan ventes, at 15 Folketingsmænd meget hyppig ville være fristede til at vise. Men Regeringen var saa langt fra at benytte denne Lejlighed, at den tværtimod stillede sig i en uvillig Attitude over for Kommissionen og gav sig til — ja, det er ikke et meget respektfuldt Udtryk, men jeg kan ikke finde noget bedre — at slaa Knips i Lommen. I Løbet af Sommeren erfarede vi, at Regeringen selv arbejdede paa et Forslag, vi hørte det i Juli Maaned, tror jeg, ved Ministerchefens Udtalelser i Odense. Man havde da Grund til at tænke sig, at Regeringen vilde gøre sit yderste for at

have sine Forslag færdige, saaledes at de kunde forelægges her straks ved Samlingens Begyndelse. Dette er den sidste Samling i denne Valgperiode, senest i Begyndelsen af April løbe vore Mandater ud. Til den Tid skal det hele være færdigt, det Arbejde, som da ikke har sat Frugt, det er i alt Fald for denne Gang spildt. Hvis Regeringen virkelig har den Tanke, at fremføre Forslag af en væsentlig anden Karakter end dem, som hidtil have været Genstand for vore Forhandlinger, saa er der visselig ingen Tid tilovers. Det er slet ikke udelukket, det er meget muligt, at Regeringen kan have Forslag eller Enkelt-heder i sine Forslag, som virkelig kunne siges at være hensigtsmæssigere end det, som vi foreslaa; men med den Fart, hvor-med Forhandlingerne om slige meget vanskelige Emner foregaa, er det aabenlyst, at der ikke er et eneste Øjeblik at spille, hvis Tinget her med Nytte skulde tage fat paa Behandlingen af et helt nyt Forslag. Men det er saa langt fra, at Regeringen har handlet herefter, at vi nu staa i Slutningen af Oktober, uden endnu at have set noget som helst Forslag fra Regeringen, ja, da den ærede Minister forleden traadte op her for første Gang for at sige os, hvad han paatænker, vare hans Udtalelser holdte i saa vage Udtryk, at det er ganske umuligt at finde ud af, hvad han egentlig vil. Det ærede Medlem for Odense (Scavenius) har søgt at analysere det Program, som den ærede Finansminister udkastede. Han stod, som om han havde faaet tilsendt en Papyrusrulle, hvor man maa gætte sig frem, Ord til Ord, for at udtyde Meningen. Og lige saa umuligt som det er af Ministerens Udtalelser at vide, hvad hans egne Forslag gaa ud paa, lige saa uvisse staa vi over for det Spørgsmaal, hvorledes Regeringen i sidste Instans stiller sig over for Folketingets Forslag. Jeg fik det Indtryk, at den ærede Finansminister, som i sit Foredrag i saa høj Grad skød Landstingets Opfattelse frem — han fremhævede stadig, paa hvilke Punkter han mente, at vi afvige fra Landstinget, han udviklede atter og atter, hvorledes han mente, at Landstinget vilde stille sig — jeg fik deraf det Indtryk, at han trak sig selv i Baggrunden og forbeholdt sig at lade sig i sin fremtidige Stilling ganske bestemme af Landstingets Holdning. Det ærede Medlem for Odense synes nærmest at have faaet en noget anden Opfattelse, idet dog heller ikke han havde formaet at blive klar paa Meningen. Men det er visselig for Udfaldet af vore For-